

rent opgive Kjøbenhavns Forsvar, skal jeg, uden at komme ind paa Spørgsmaalet om et effektivt eller ikke effektivt Bombardements større eller mindre Farlighed, sige, at vi, saalange Kjøbenhavn vedliver at indeslutte vor Flaade, vore Verfter, Arsenaler og store Beholdninger, ikke ere berettigede til at forlange af nogen Fjende, at han skal respektere den som en aaben By. Som saadan vil heller ingen Fjende, hvem det i et givet Øieblik er om at gjøre at tvinge os paa den ene eller den anden Maade, betragte den. Han vil ikke bryde sig om saadanne politisk-moraliske Betragtninger, men han vil angribe os her, han vil lægge sin Haand paa os paa det Sted, hvor vi ere ømme, og det vil i et saadant Tilfælde være Kjøbenhavn. Naar derfor det ærede Medlem for Valborg Amts 5te Valgkreds (Holm) havde ventet, at de militære Medlemmer vilde stemme for Fler-tallets Forslag, fordi det dog bød dem en Del af, hvad de forlangte, vil det ærede Medlem se, at noget Saadant, idetmindste for mit Vedkommende, vil være aldeles umuligt. Jeg er overbevist om, at et ubesættet Kjøbenhavn vil føre til, at man vil benytte den Udvikling, man har givet Flaaden, til saa godt som det er muligt at fjerne Kjøbenhavn, og man vil da have den Skam at have en Flaadestation liggende ved Storebelt, hvori man slet ikke kommer ind. — Jeg skal ikke gaa videre ind paa selve Hovedspørgsmaalet, da det, som jeg kunde have at sige derom, allerede er sagt fra saa mange andre Sider, at jeg ikke anser det for nyttigt her at fremkomme med en Øjtagelse deraf, men med Hensyn til den Betingelse, som de Herrer have knyttet til Deres Forslag, nemlig en Skattelov, skal jeg sige, at det er min Overbevisning, at de i den Modalitet, hvorunder de have filltet denne Lov, nemlig Spørgsmaalet om Skattefrihed for Indtægt og Skattefrihed for Kapital, ere gaaede saa vidt, at de paa ingen mulig Maade kunne gjøre Regning paa at tilveiebringe det paaregnede Beløb ved en Skat af 1 pCt. Vilde De se paa de Dplysninger, vi have liggende for os fra Skatten efter Loven af 1870, vilde de finde, at Totalstatteindtægten, 120 Mill. Rd., ved Skattefriheden, nemlig af 300 Rd. for Landets, 350 Rd. for Kjøbstædernes og 400 Rd. for Kjøbenhavns Vedkommende, reduceredes til 79 Mill., og ved nu at udvide Skattefriheden med 100 Rd. for hver af Sæfterne — jeg siger Daler, fordi Dplysningerne foreligge i Daler —, altsaa henholdsvis til 400 Rd., 450 Rd. og 500 Rd., vil det Beløb, hvoraf Skatten skal svares, reduceres til 57 Mill. Rd. (Eh. Nielsen: Indtægten er nu meget større!). Det er rigtigt, Indtægten er nu meget større; men lad Indtægten ogsaa være stegen f. Ex. 20 pCt., saa bliver dog det Beløb, hvoraf Skatten skal svares, kun 70 Mill., og ærede Medlemmer vilde altsaa se, at man maa gaa højere end til 1 pCt. Hvad nu den fore-

staaede Kapitalreduktion angaar, kan jeg virkelig saa lidt som det ærede Medlem, der talte i Formiddags (Bille), se nogenjomhelst Grund til at fritage en saa stor Kapital som 4,000 Rd. eller 8,000 Kr., der naturligvis maa ligge ved Siden af et Arbejde, ved Siden af et Erhverv, naar man tænker paa at indvinde 500,000 Rd. eller 1 Mill. Kr. paa den Maade. Naar man vil fritage hele den store Gaardmandsklasse, som jo omtrent bestaar af 70,000 Personer, og hvoraf de fleste vilde falde mellem de Stattepligtige med 4—1200 Rd.'s Indtægt og under 25,000 Kroners Formue — en ikke uvæsentlig Del af dem vil ganske vist komme over 1,200 Rd.; men Størstedelen vil efter den Maade, hvorpaa man i Reglen beregner Indtægten, falde derind under — hvis man vil fritage disse 70,000 Personer med Hensyn til 8,000 Kroner hver, vil det ses, at det vil blive et overordentlig betydeligt Indtægts-tab, som derved vil fremgaa af Formueafskatten. Det er i det Hele taget Noget, man maa lægge Mærke til ved alle disse Formue- og Indtægtsbeskatninger, at det vel er de store Formuer og de store Indtægter, som falde stærkest i Dinene, men at det er Mellemindtægterne, hvorpaa det kommer an. En Mand i en Kommune, der har 20,000 Rd. i Indtægt, se Alle paa; men der er rimeligvis kun denne One, og, naar man vil se paa, hvorledes Indtægten er fordelt, vil man finde, at der f. Ex. ved den Statteopgjørelse, som stede i 1870, ikke var mere end lidt over 2,000 Personer, som havde over 4,000 Rd.'s Indtægt. Derfor er det af Vigtighed, at man ikke gjør Uddragene paa Mellemindtægterne for store. Med Hensyn til selve Skattepørgsmaalet vil jeg sige de Herrer, at jeg meget godt kan gaae med dem, naar der er Tale om hovedsagelig at tilveiebringe Midler til Fæstningsanlæg ved en overordentlig Skat; men lad os, forinden vi gjøre dette Stridt, og forinden vi bestemt fastslaa, at vi vilde tilveiebringe en overordentlig Skat af en vis Størrelse, se, om de Dpgaver, vi vilde stille os, virkelig kræve en saa stor Skat. Lad os ikke knytte Øjemensførelsen af de Foranstaltninger, som vi dog, om vi end kunne være uenige om Maaden, hvorpaa de skulle iværksettes, ere enige om, at Statens Vel med Nødvendighed kræver, til en vis bestemt Skatteform, der strax kan komme tilveie. Jeg har allerede udtalt dette ved Sagens 1ste Behandling her i Salen; men jeg blev dengang ikke rigtig forstaaet, og jeg skal derfor nu gjentage det. Selv om Regjeringen, Folkethinget og Landstinget vare enige om at ville have en Formue- og Indtønstskat til disse Formaal, vilde Tilveiebringelsen af den Lov, som skulde regulere disse Beløps Udredelse, have saa mange Forarbejder, at upaatvilelig ingen Regjering og ingen Lovgivningsmagt vilde kunne forsvare at skaffe en saadan Lov tilveie paa kortere Tid end to Aar. Rimeligvis vilde det være